

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Fvldensivm Antiqvitatvm Libri IIII.

Brouwer, Christoph

Antverpiæ, 1612

Cap. XIII. Reliquiarum translationes, & condita monasteria.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39712

bri nomen dedit, coluisse eos vnà cum Lidis & Sclauis antea tradidimus. Ipsi deinde Christiani facti, mirum dictu, quanto liberalitatis certamine se suaque omnia nominatim S. Bonifacio dicarunt: & inter alios, nuper apparuit, quàm sit egregium in hunc locum studium professus Erkanbertus Episcopus.

*Erkanberti.
Episcop. mu-
nificus Fuld.
Monast.*

Sclauicâ gente victâ deductaque, penitior Saxoniarum recessu, apud Albim, ex eius generis hominibus huic Ecclesiarum coloni quoque cum agris adscripti. Et luculentum ex Ottonis II. diplomate documentum suppetit, *Adelbertum* Archiepiscopum, *Verinharium* Abbati cessisse fundis, & omni iure, quod *Magdeburgensis Ecclesia in Australis Thuringia prouincia, & Comitatus, Saltzunge, Cruciburgi, & alibi terrarum obtinebat*; *Verinharium* vicissim mutuaria lege, sua migrasse prædia, *Frekenlebam, Scekestetam, Arniram, Lembecam, Manesfeldiam, Eislebam,* quæ Sclauonicæ familiæ colebant, habitabantque.

CAPVT XIII.

Reliquiarum translationes in Buchoniam, & condita templa.

QVONIAM deinceps Hrabani acta, vt ea Rudolphus literis consignauit, emittere, aut potius in iis huius Ecclesiarum simul omnia ornamenta profundere, & quotquot ab primâ ætate loca decus hinc aliquod obtinere, eorum origines pandere, propositum est; Luduici Pij Cæsaris donationem, ceu caput, præfigimus, ex quâ, Hrabano qui stimuli ad basilicas nouaque templa condenda ornandaque subiecti, facile apparebit; cum multis vndiq; Sanctorum exuuuis huc importatis, cælites ipsos hisce ossium suorum transmigrationibus fauisse non obscure, ac tot editis quoque prodigiis interuenisse, credere possis. Amplissimus hinc se campus aperit, in quo de Reliquiarum translatione, & acquirendi iure, excurrere liceat. Sed hoc iam à nobis non agitur. Vt ergo nundinationes in hoc genere, turpisque quæstus & doli mali non vitia tantum, sed nomina prorsus ipsa detestamur & fugimus; sic à Christianis hinc, quò res multo charissimas sibi compararet, multa astute ac solerter

*Reliquiarum
acquisitiones.*

solerter excogitata meminimus : quæ si ad æquitatis legem reuocemus, verendum, vt lapidem quasi Lydium, & iustæ censure virgulam sustineant. Et hinc adeò ceu latæ sententiæ culpâ constricto, *pij furis* Leo Pontifex Arnulpho Imperatori dicam impedit; & alibi, *sanctas quoque rapinas*, celebrari legimus. Quòd si tamen liberius in hoc genere quidquam olim peccatum est, id si non germanæ virtuti, at immodicæ saltem Religioni adscribi, consuetudo suscepit. Cur autem hæc sacrorum pignorum tam crebræ translationes, id ætatis, à priuatis etiam hominibus, nuncupatâ vix auctoritate, vsurpatæ sint, ex Anastasij Bibliothecarij historiâ id videor argumenti eruere, quòd Roma tunc intestinis malis lacera, externis præsiidiis destituta, Longobardorum ac Saracenorum insidiis iniuriisque semper oportuna, nedum ad priuatæ rei, siue sacræ siue profanæ, sed ad publicorum etiam vulnerum cladumque sensum occalluerat; & nisi Francorum vindicatâ manu, vix ægrè respirabat. Interea loci, conditoria Martyrum, & consecratæ Diuis olim memoriæ, absque custodiâ, curiosorum vtique & liberiori contrectationi, & interdum rapinis etiam patebant: cuius rei illustria documenta Eginhardus ex Magni Caroli Cancellario primus Abbas Seligenstadiensis, in libris, quos de SS. Marcellini & Petri martyrum translatione scripsit, de se & Hilduino S. Dionysij Abbate, prodidit. Quibus in libris Deusdonam diaconum Romanum, qui iuxta basilicam beati Petri Apostoli AD VINCVLA Romæ domicilium habuit, & Sabbatinum eius familiaritatem, non semel appellat. Vtriusque, vt in reliquiis tractandis exportandisque sollertiam veteres approbent, lati fortè rerum successu, eos tamen in re tam sacrâ, neque optimâ fide, neque castè versatos, qui Eginardum adierit, facile quiuis intelliget. Sed iidem nihilominus præclarè industrij homines, operam itidem hîc Rhabano impigrè nauarunt; quod ex Rudulphi historiâ iam nunc manifestum euadet: quam quisquis cum Einardi commentario, qui Tomo septimo Suriano legitur, conferre voluerit, mutuâ operâ maiorem ilicò vtrimque faciem allucere sibi sentiet. Memorat Anastasius in Leone quarto quemadmodum ipse pomœrio Romæ contracto, nouis nouam ciuitatem mœnibus cinxerit, & hanc Leoninæ de suo vo-

Baron. in anno 1052. de corpore sancti Dionysij diploma.
* Cassianus collat. 6.
Româ cur hac statu tam facilis exportatio lipsanorum.
In Pontif. vitis huius ætatis.

Reliquia furtim subducta.

Deus donam Sabbatinum.

Leo quartus contra Leoninam, contracto veteri pomœrio.

eri
titate
nes.

cabulum ferre voluerit; atque inde multa corpora Sanctorum, quæ dispersa per vias & inculta eousque iacuerant, summo studio intra mœnia congregarit. Et sanè in eorum pignorum numero, quæ à Leone translata, compluria hîc inuenias, quorum iam priùs quàm ossa legerentur per Sabbatinum & Deufdonam, in Germaniam atque hoc Buchoniæ solum, Luduici Imperatoris fauore, adnitente Hrabano, importata sunt.

PRÆCEPTVM TRADITIONIS
DOMNI HLVDVICI IMPERATORIS

FACTÆ HRABANO ABBATI

SVPER PRÆDIO VRESPRVNGEN.

IN nomine Domini & Saluatoris nostri, Luduicus gratiâ Dei Romanorum Imperator Augustus, omnibus suis familiaribus & totius regni fidelibus. Quia nostræ providentiæ esse scimus, non solum regni gubernacula, sed etiam sanctæ Ecclesiæ moderamina procurare, & maximè Christi fidelium necessitatibus deuotè inservire: iccirco ea, quæ pro Dei honore & æternæ vitæ amore circa Ecclesias ac Monasteria seruorum Dei agimus, silentio obtegere non audemus, ne ignorantia succedentium, ab importunis quibuslibet infidelibus, fortè, quod absit, infringatur; & quod nos Deo & Sanctis eius conferimus, ipsi auferant; & per hoc æternam perditionem conquirant. Notum ergo facimus fidelitati vestræ, quod fidelis Secretarius noster Rhabanus venerabilis Abbas sanctæ Fuldensis Ecclesiæ, adit excellentiam Celsitudinis nostræ, insinuans nobis curam & sollicitudinem suam, quàm circa conquirendas Sanctorum reliquias habet, tam ex Romanâ ciuitate, quàm ex diuersis ciuitatibus, ubi plurimi Martyres tradiderunt corpora sua ad supplicia, ut mererentur habere perpetuas in celesti regno coronas. Rogauit igitur excellentiam Celsitudinis nostræ, idem vir venerabilis Rhabanus Abbas, ut nostrâ auctoritate liceret ei legatos suos dirigere vbiuis terrarum, & maximè ac præcipuè ad Romanam ciuitatem; & cum litteris nostræ auctoritatis exposcere sacratissimos cineres; videlicet sanctorum Martyrum, seu ceterorum orthodoxorum Iustorum membra: cui præstitimus ex nostrâ libera-

Regum Christianorū
providentiâ circa
Ecclesias &
Monasteria.

Hludvic. Imperat. ualidatur de nostri temporis haresibus.
Rabanus

Hludvici Secretarius.
Rabani studiū erga reliquias.

Imperatoris fauor.

liberalitatis munificentia facultatem, ut ex nostra auctoritatis preceptione scriberet, & mitteret, ubicumque terrarum vellet, propter predictum negotium sanctarum Reliquiarum; postularetque tam ab Apostolico, quam a ceteris fidelibus. Unde cum labor tanta sedulitate eius non esset inanis, nuper audiimus, quia corpus S. Venantij ^{S. Venantij martyris corpus.} martyris de longinquis terrarum partibus acquisisset, & in Ecclesia S. Iohannis Baptista honorificentissime collocasset. Cuius merita Martyris in Fuldensi Ecclesia ex testificatione miraculorum, facta sunt longe lateque celeberrima: accurrunt enim infirmi, & sanantur; demoniaci, & liberantur; paralytici, & curantur; caeci, & illuminantur; & ex omnimoda infirmitate, genus humanum, per gratiam Domini nostri IESU Christi, opera & intercessione S. Venantij, saluantur. Cuius facti ^{Miracula crebra.} facti famam nos ex divina compunctione commoti, gratias agimus Deo & ^{Ludici mirifica pietas erga Sanctos.} sancto eius martyri Venantio, qui nostris temporibus, in nostris terrarum partibus, visitare dignatus est plebem suam; & ex diuersis necessitatibus & angustiis miseris mortalibus dignatur subuenire. Proinde rogatu & petitione predicti Secretarij nostri Rhabani Abbatis, offerimus nos Deo & S. Bonifacio, sanctoque martyri Venantio, in prefato S. Iohannis Baptista monasterio, quasdam res proprietatis nostre, hoc est, villam Vresprungen nuncupatam, cum omnibus villulis & viculis, imo cum omnibus appendiciis & pertinentiis suis; item terris, agris, pratis, siluis, campis, pascuis, curtibus, areis, domibus, familiis, aquis, hortis, pomariis cultis & incultis, mobilibus & immobilibus, exitibus & redbibus, viis & inuis, & cum omnibus terminis & finibus suis, totum & integrum tradimus atque donamus; traditumque in perpetuum esse volumus prefato loco, pro anime nostre remedio, & pie memorie genitoris nostri Caroli Imperatoris, & omnium parentum nostrorum: hoc conditionaliter statuentes, ut nostri commemoratio inter fratres Fuldensis monasterij eo attentius & frequentius fiat, quo nostris oblationibus iidem fratres sustentari videntur. Placuit ergo idem donarium nostrum cum nostre Imperialis dignitatis preceptione munire, & sigillo nostre Maiestatis insignire. Ex qua preceptione nostreque auctoritatis indictione decernimus, ut nullus hominum hoc nostrum statutum, atque donarium, irritum facere presumat; neque aliquis iudex, seu qualibet persona, prefato loco seu colonis eius, aliquam iniuriam seu violentiam inferre presumat.

Data Idus Maij. Fulde

Ee 3 CAPVT

eri
tate
des.

Donatio Vresprungen.